Orędownik Urzędowy
POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata kwartalna 480 mk. miesięczna 180 mk — Poszczególny numer 30 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 60 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 90 mk. od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład: „Drukarnia Gdańska".

Nr. 97 | Puck, środa, dnia 20 grudnia 1922 r. | Rok 36.

735.
Obwieszczenie Wojewody Pom. W sprawie przydzielenia urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym obligacji 8% P. Pożyczki Złotej z r. 1922 na spłaty miesięczne.

„W celu udostępnienia urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym nabycia obligacji 8% P. P. Z. z r. 1922, Ministerstwo Skarbu zezwala na przydzielenie każdemu urzędnikowi, który o to prosić będzie, obligacji wyżej wspomnianej pożyczki, do sumy nie przewyższającej dwumiesięcznych jego poborów ze wszystkiemi dodatkami według normy należnej za miesiąc listopad r. b. pod warunkiem, że należność za obligacje będzie potrącona z jego poborów służbowych w sześciu równych po sobie następujących ratach miesięcznych, poczem dopiero będą wydane obligacje.

W tych warunkach należytość za obligacje będzie obliczoną według ceny obowiązującej w dniu dokonania zapisu, t. j. złożenia przepisanej deklaracji, niezależnie od ceny, jaka obowiązywać będzie w dniach dokonywania potrąceń, w razie zaś ewentualnego rozwiązania stosunku służbowego przed potrąceniem wszystkich rat, subskrybentowi pozostawia się do wyboru bądź dopełnienie całkowitej należności za obligacje i otrzymanie tychże, bądź też żądanie zwrotu rat potrąconych z jego poborów.

Ministerstwo Skarbu pokryje narazie całą należność za obligacje subskrybowane przez urzędników państwowych na powyższych warunkach a sumy, zarachowane na ten cel, uważać będzie jako wydane poszczególnym urzędnikom zaliczki zwrotne, podlegające spłacie w sześciu ratach miesięcznych, w drodze potrąceń z wypłaconych poborów, niezależnie od rat potrąconych na pokrycie zaliczek już otrzymanych.

Urzędnicy i funkcjonarjusze państwowi, ubiegający się o nabycie obligacji na warunkach wyżej podanych, składają odnośnym władzom asygnującym własnoręcznie podpisane deklaracje według dołączonego wzoru.

Na podstawie przedłożonych deklaracji i po uprzedniem stwierdzeniu, że suma zadeklarowana na pożyczkę nie przewyższa sumy należnych odnośnemu urzędnikowi dwumiesięcznych poborów władze asygnujące II instancji, a ewentualnie także władze I instancji sporządza ogólne wykazy urzędników i funkcjonarjuszów, chcących nabyć pożyczkę, obciąża na kartach likwidacyjnych pobory odnośnych urzędników sumami zadeklarowanemi przez nich na pożyczkę, analogicznie jak przy zwykłych zaliczkach, wystawią asygnacje rozchodowe na przelew na ogólną sumę zadeklarowaną na nabycie pożyczki przez urzędników pozostających na służbie u danej władzy (urzędzie) z naznaczeniem w nich że cała suma ma być przelana na specjalny rachunek w sumach obrotowych zatytuowany „wpływy ze sprzedaży 8% P. P. Z. z roku 1922" i asygnacje te wraz z wykazami, o których wyżej mowa prześlą do właściwych Izb Skarbowych

Po otrzymaniu asygnacji i wykazów Izba Skarbowa odnotuje rozchód w księdze kontowej sum obrotowych, poleci odnośnej Kasie Skarbowej asygnację zrealizować sumę wydatkowaną zapisać na przychód, jako wpływ ze sprzedaży obligacji 8% P. P. Z. z r. 1922. odnośną zaś ilość obligacji w odpowiednich odcinkach zatrzymać w kasie, jako depozyt rzeczowy do dyspozycji władzy (urzędu) asygnującej z tem zastrzeżeniem, że depozyt ten może być podjęty dopiero po otrzymaniu od władzy (urzędu) dysponującej potwierdzenia na piśmie, że cała suma wydatkowana w swoim czasie na kupna obligacji została ściągnięta z poborów urzędników.

W listach płatniczych (wzór Nr. 178 ze względu na to, że wszystkie rubryki są już zajęte, potrącenia na spłatę dodatkowej zaliczki, wydanej na kupno obligacji mogą być uwidaczniane łącznie z potrąceniami na spłatę zaliczek zwykłych natomiast w kartach likwidacyjnych (wzór Nr. 719) potrącenia te w celu dokładnej ewidencji spłat winny być wpisane pod oddzielnemi pozycjami.

Powyższe podaję do wiadomości, na podstawie dekretu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 XI 1922 Nr. Pr. B. 7049, z poleceniem pouczenia podległych urzędników i funkcjonarjuszy, o korzyściach wynikających z nabycia wspomnianych obligacyj, oraz dążenia, aby szerokie warstawy urzędników podległych mi Urzędów przyczyniły się w pewnej mierze do zrealizowania myśli i dążeń Rządu, mających na celu poprawę finansowych i gospodarczych stosunków w Państwie.

Toruń, dnia 25 listopada 1922.

Wojewoda
w z. Dr. Woyda.

Licz. dz. V d. 1569/22.

Deklaracja

Do . . . .
(nazwa władzy asygnującej)

Upraszam o przydzielenie mnie na warunkach wyszczególnionych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 21 października 1922 r. L. 5577 następujących obligacji 8% P. P. Z. z r. 1922.

. . . . sztuk po 50.000 Mk. 50 zł. pol. po cenie . . . . . .

. . . . sztuk po 10.000 Mk. i 10 zł. pol. po cenie . . . . . .

razem za sumę mk. pol . . . .
która to suma ma być potrącona z moich poborów służbowych w 6 ratach miesięcznych od dnia 1 . . . . 1922 r.

. . . . . . dn. 1922

. . . .
własnoręczny podpis)

Charakter urzędowy lub stop. służb.

Powyższe podaję do wiadomości pp. urzędnikom.

Puck, dnia 14 XII. 22 r.

Lipski, starosta.

736.
OKÓLNIK
Wojewody Pomorskiego z dnia 1. XII. 22. z sprawie zakazu sprzedaży podawania i spożycia napojów alkoholowych w niedziele i święta oraz w dni przedświąteczne w zakładach gospodnio-szynkarskich (podstawa: okólnik p. Ministra Spraw Wewnętrzych z dnia 18. września 1922r. L. dz. B. P. 3825.)

Doszło do mojej wiadomości, że zakaz sprzedaży i podawania napojów alkonolowych, zawierających więcej niż 2 1/2% alkoholu, w niedzielę i święta oraz w dni przed i poświąteczne (§ 7 ustawy z 23. kwietnia 1920 r). nie jest należycie przestrzegany i że w wielu zakładach gospodnio-szynkarskich sprzedaje się nadal w godzinach zakazanych napoje alkoholowe w imbrykach i filiżankach lub też prowadzi się wyszynk przy zamkniętych drzwiach zewnętrznych. Że tak istotnie jest, dowodzą ciągłe skargi, które się na ten temat słyszy od ludzi przyzwoitych i porządnych, oraz zwiększona ilość pijanych których się na ulicach widzi właśnie w soboty wieczorami i w niedzielę i święta, Niejeden słabego charakteru człowiek pozostawi w sobotę po pracy lub w niedzielę połowę swego ciężko zapracowanego zarobku w lokalu publicznym za napoje alkoholowe dla tego właśnie, że właściciel lokalu dla braku nadzoru policyjnego, kpiąc sobie z przepisu prawnego, sprzedaje wódkę wbrew zakazowi. Taki stan rzeczy dowodzi, że właściwe organy, przedewszystkiem organy Policji Państwowej nie dość ściśle spełniają swoje obowiązki Stosunki takie, że w jakiejś wiejscowości wszyscy ludzie wiedzą i widzą, jak właściciele wyszynków w czasie zakazanym sprzedają wódki, wino grogi i t. d. tylko policja tego nie widzi, raz na zawsze winny się skończyć. Z wszystkich przepisów ustawy antyalkoholowej najbardziej racjonalnym, najwięcej społecznych i najłatwiej wykonalnym jest właśnie zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowyhh w niedzielę i święta oraz w dni przed i poświąteczne. Dla tego też żądam od Panów Starostów i Prezydentów miast Torunia i Grudziądza ścisłego nadzoru nad bezwzględnem wykonaniem tego przepisu. Panu Komendantowi Ogręgu XII. Policji Państwowej zaś polecam, by rozkazał podwładnym sobie organom przedewszystkiem policji śledczej najściślejszą kontrolę nad wyszynkami.

Równocześnie zwracam uwagę na przepis art. 8 nowego tekstu ustawy z dnia 23. kwietnia 1920r. (Dz. Ustaw nr. 35. poz. 299 z r. 1922.) według którego dwukrotne przekroczenie przepisów powyższej ustawy powoduje, niezależnie od kar przewidzianych, utratę koncesji. Miejscowe władze policyjne (pp. Prezydenci miast, Burmistrzowie i Wójtowie) po otrzymaniu zawiadomienia od władzy sądowej o powtórnem ukaraniu za przekroczenie ustawy, mają bezzwłocznie u właściwych władz (Wydziałów powiatowych wzgl. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego) poczynić odpowiednie kroki celem odebrania winnym koncesji.

Zwracam nadto uwagę na przepis art. 9 powyższej ustawy, według którego karom, wyszczególnionym w art. 8 ustawy podlegają poza właścicielem wzgl. zarządcą i służbą również ci wszyscy, którzy obchodzą przepisy ustawy przez spożywanie przyniesionych ze sobą napojów alkoholowych, w miejscu i czasie zabronionym przez przepisy ustawy (ustęp 5 § 7. zozp. wyk. z dnia 2 czerwca 1922r. (Dz. Ustaw nr. 51 poz. 462)

W końcu zwracam uwagę na ostatnie dwa ustępy art. 7 zwyż wspomnianej ustawy wedle których każdy, kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej nadużyciem napojów alkoholowych, zachowaniem swojem daje powód do publicznego zgorszenia, a także kto w takim stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscu publicznem, bez względu na swoje zachowanie się, podlega karze w art. 8 powyższej ustawy przewidzianej.

Takiej samej karze podlega ten, kto drugiego świadomie do takiego stanu nietrzeźwości doprowadził; prócz tego odpowiada on obok nietrzeźwego solidarnie za wszelkie szkody i straty wyrządzone innym przez osobę, którą do stanu nietrzeźwości doprowadził lub do tego się przyczynił (ustęp 2 i 3 § 7 rozp. wyk.)

Z powyższego wynika, że każdego człowieka w stanie nistrzeźwym, znajdującego się na miejscu publicznem, nietylko tego, który daje publiczne zgorszenie, należy podać władzy sądowej z wnioskiem o ukaranie w myśl § 8. W tym celu należy każdego kto na miejscu publicznem znajduje się w stanie nietrzeźwym, bez względu na jego stanowisko i zachowanie się przytrzymać i 1) stwierdzić jego personalja. 2) ustalić, w czyim lokalu się upił, 3) skierować do właściwego sądu wniosek karny przeciwko a) pijanemu b) przeciwko właścicielowi wzgl. zarządcy lub stołowemu za wykroczenie przeciwko § 7 ustawy antyalkoholowej w brzmieniu z dnia 27. stycznia 1922r.

Równocześnie polecam Panom Starostom i Prezydentom nawet ścisłe przeprowadzenie zmniejszenia liczby miejsc sprzedaży napojów alkoholowych w myśl przepisów ustaw z dnia 25. kwietnia 1920 r. (Dz. U. nr. 37 poz. 210) i z 27. stycznia 1922r. Dz. U. nr. 12 poz. 104).

Celem położenia tamy opilstwu zechce Pan Komendant Okręgu XII Pol. Państw. wydać podległym organom odpowiedni rozkaz w myśl niniejszego okólnika.

Przeciw zaniedbywającym swoje obowiązki władzom policyjnym i organom wykonawczym wystąpię z całą bezwzględnością.

Wojewod:
(—) Jan Brejski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, 11. XII. 22.

Lipski, starosta.

737.

Obwieszczenie Referatu Inwalidzkiego w Wejherowie dotyczące zaopatrzenia osób pozostałych po ofiarach wojny.

Z dniem 1. grudniem 1922 r. zostały wszelkie akta dotyczące zaopatrzenia osób pozostałych po ofiarach wojny. (wdów, sierot i rodziców) zamieszkałych w powiatach: wejherowskim, puckim, kartuzkim i kościerskim do Powiatowej Komendy Uzupełnień Kościerzyna, Referat Inwalidzki w Wejherowie (ul, Dworcowa nr. 4.) celem dalszego załatwienia spraw powyżej podanych osób przekazane.

Wobec tego powinni wszyscy interesowani w tych sprawach od teraz o informacje wzgl. z nowemi wnioskami nie jak dotychczas do przynależnych Starostw lub Wydz. Emerytur i zaopatrzeń Inwalidów przy Szefostwie Intendantury Dow. Okr. Korp. Nr. VIII. w Toruniu tylko do Referatu Inwalidzkiego przy P. K. U. Kośc. w Wejherowie ul. Dworcowa Nr. 4 zwracać.

Powiatowa
Komenda Uzupełnień Kościerzyna
Referat Inwalidzki
w Wejherowie.

738.

Ogłoszenie w spr. spadku po Michale Marowskim.

Ministerst. Spraw Zagranicznych w Warszawie komunikuje pismem, z dnia 20. X. 1922 r. Nr. K. II. a) 23908, na podstawie pisma Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Nowym Jorku, z dnia 17. I. 1922 r. Nr. 1466, że w Ameryce Północnej, w mieście Springfield Conter N. 7, zmarł skutkiem wypadku podczas pracy, dnia 25. 6. 1920 roku obywatel polski Michał Marowski (także zwany Max Merowski,) pozostawiając w spadku ostatnią swoją robociznę w sumie 22 dolarów, przyczem rodzina zmarłego posiada prawo do wystąpienia z pretensją względem pracodawcy o odszkodowanie za śmierć. Dotychczasowe dochodzenia tak w drodze ogłoszeń, jak i osobiste nie wykazały z jakiej miejscowości w Polsce zmarły pochodził. Prowizoryczne podanie o odszkodowanie zostało wniesione do Komisji Odszkodowań.

Podając powyższe do wiadomości proszę osoby zainteresowane, o ile zamieszkują w tutejszym powiecie, do przedłożenia zgłoszeń starostwu do dnia 1. I. 1923 r.

Puck, dnia 11 XII. 1922 r.

Lipski, starosta.

739.

Mianowanie zastępcy przełożonego obszarów dworskich Starzyńskidwór i Radoszewo.

Za zgodą Wydziału Powiatowego mianowałem w myśl par. 125 ordynacji wiejskiej w łączności z rozporządzeniem Min b, dz. pr. z dnia 25 III. 20 r. administratora p. Skrypczyńskiego z Starzyńskiegodworu zastępcą przełożonego obsz. dworskich Starzyńskiegodworu i Radoszewa.

Przewodniczący Wydz. Pow.
Lipski, starosta.

740.

Ogłoszenie Urzędu do Rozbitków.

Dnia 8. grudnia znaleziono na wybrzeżu przy Helu łódź wyrzuconą przez bałwany morskie, z napisem „H. Wulf Cranz". Właściciel zechce się zgłosić do dnia 1. lutego w niżej podpisanym urzędzie.

Po upływie tego terminu, o ile właściciel się nie zgłosi, zostanie łódź sprzedaną a wykupiona suma wpłynie do kasy Państwowej. Późniejsze zgłoszenia nie będą uwzględnione.

Puck, dnia 14. XII. 1922 r.

Naczelnik Urzędu dla Rozbitków.
Lipski, starosta.

741.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 listopada 1922 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 104 poz. 950) zarządza się co następuje:

§ 1. Nagrodę otrzymać mogą tak osoby cywilne jak wojskowe.

Wedle zasad art. 6 ustawy przyznaje się nagrody tak w wypadkach przemytnictwa z zagranicy do kraju, jak również z kraju zagranicę (wymytnictwo), w obu wypadkach pod warunkiem, że towar podlega albo cłu, albo też zakazowi przywozu, wywozu lub przewozu.

W wypadkach przytrzymania osoby samej lub też z towarem, który ani cłu ani zakazowi nie podlega, przyznawać można nagrody jedynie na podstawie art. 9 ust. 1.

§ 2. Nie należy przyznawać nagrody w wypadkach, co do których zachodzi albo:

) zbyt małe prawdopodobieństwo zasądzającego wyroku, albo też

2) brak istotnej zasługi po stronie osoby, roszczącej sobie pretensję do nagrody; wystarcza do uzasadnienia zasługi jedna z następujących okoliczności: poniesione trudy, narażanie się na niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia, okazana przy wykryciu przestępstwa gorliwość służbowa, spryt lub energja.

Istnienie zasługi po stronie osoby, roszczącej sobie pretensję do nagrody za doniesienie, ocenia się wedle zasad art. 2 i art. 4 ustawy.

§ 3. Przy oznaczeniu wysokości nagrody w zakreślonych w art. 6 granicach, czyni się różnicę pomiędzy wypadkami wykrycia przemytnictwa w urzędzie celnym (nierzetelne deklarowanie towaru, lub zupełne tegoż zatajenie) a wypadkami wykrycia przemytnictwa poza urzędem celnym. W wypadkach pierwszego rodzaju wymaga się do przyznania nagrody naogół wyższego stopnia zasługi, niż w wypadkach drugiego rodzaju.

§ 4. Powołane do przyznawania nagród Komisje przy urzędach celnych ustalają w każdym poszczególnym wypadku:

1) wartość szacunkową towaru — wedle zasad art. 7 ustawy i przy uwzględnieniu postanowień §§ 5—9 niniejszego rozporządzenia,
2) procentową wysokość nagrody — wedle zasad art. 6,
3) przypadającą wedle punktów 1 i 2 ogólną sumę nagrody za jeden i ten sam wypadek przytrzymania względnie wykrycia przestępstwa,
4) podział tej sumy pomiędzy poszczególne osoby, którym nagrody się przyznaje — wedle zasad art. 8; punkt ten odpada, jeśli z danej sprawy przyznaje się nagrodę tylko jednej osobie.

W wypadkach określonych w art. 9 ust. 1 ustala komisja jedynie powód wyjątkowego przyznania nagrody.

§ 5. Jeśli towar musiał być przed przyznaniem nagrody sprzedany z powodu obawy zepsucia się lub znacznych kosztów utrzymania (np. kosztów utrzymania przytrzymanego konia), natenczas jako jego wartość przyjmuje się przy wyznaczeniu nagrody uzyskaną zań cenę sprzedaży; także przy przedsięwziętem dla wyznaczenia nagrody szacowaniu towaru, należy dążyć do tego, by cena szacunkowa była, o ile możności, zbliżona do ceny, jaką uzyska się przypuszczalnie przy późniejszej sprzedaży towaru.

§ 6 W razie przytrzymania przemycanej waluty zagranicznej, należy ją przerachować na marki polskie według ogłoszonego w Monitorze Polskim kursu giełdowego z dnia przytrzymania waluty i wyznaczyć nagrodę w markach polskich w stosunku do wyrażonej w tychże markach sumy przytrzymanej waluty; o ileby Monitor Polski z dnia przytrzymania waluty notowań kursu odnośnej waluty nie zawierał, przyjmuje się kurs, notowany po raz ostatni przed dniem przytrzymania waluty.

§ 7. Wartość zagranicznych monet złotych i srebrnych przyjmuje się przy wyznaczaniu nagrody wedle kursów, jakie w tym celu ogłaszać się będzie od czasu do czasu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu co do następujących monet: dolarów, marek niemieckich, franków i rubli, — tak złotych jak srebrnych; za podstawę obliczenia nagrody przyjmuje się w takim razie ostatni ogłoszony kurs tych monet.

Wartość innych monet, niż powyżej wymienione, oblicza się wedle zasad, ustanowionych w następnym paragrafie dla obliczania wartości złota i srebra w sztukach, bryłach i t. p., przyczem jako próbę czystego, szlachetnego kruczcu przyjmuje się przy monetach złotych 900, przy srebrnych 800, przy srebrnym bilonie rosyjskim 450.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Dział nieurzędowy